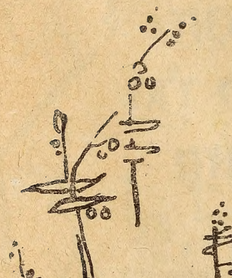
הגדה של פסח

תשי"ד

נעימה על פסנתר
מקהלה: כורל של באך

החדש הזה הוא לכם
ראש חדשים ראשון לכל
חדשי השנה, חדש האביב.
וב חדש האביב בארבעה
עשר בו פסח הוא זמן תרותנו:
כי בעצם היום הזה יצאו
צבאותם ממצרים,
היום היו לעם.

שירה בצבור: מה יפית האביב

היום אתם יוצאים בחדש
האביב
הנה הסתו עבר, הגשם חלף
הלך לו, הנצנים נראו בארץ, עת
הזמיר הגיע וקול התור נשמע
בארצנו.
התאנה חנטה פגיה והגפנים
סמדר נתנו ריח.

מקהלה: שיר הציפ.

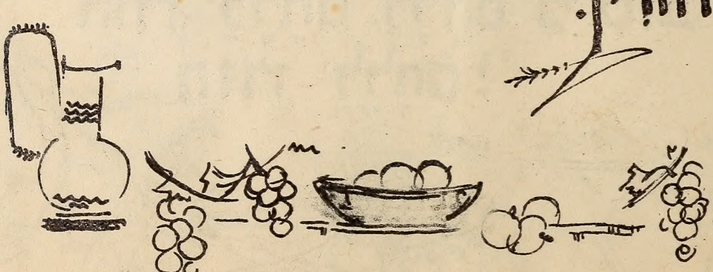

טַל נוֹפֵף עֲלֵי אֶרֶץ בְּרוּכָה מִמֶּגֶד
שָׁמַיִם שַׂבְּעֵנוּ בְּרָכָה טַל צַוֵּה
שָׁנָה טוֹבָה וּמְעֻטֶּרֶת פְּרִי
הָאָרֶץ לְגָאוֹן וּלְתִפְאֶרֶת
טַל וְשֹׂבַע מָלֵא אֲסָמֵינוּ
גַּן רָוֶה שִׂימֵנוּ.

חלול

הָא לַחְמָא עַנְיָא

דִּי אֲכָלוּ אַבְהָתָנָא בְּאַרְעָא
דְמִצְרָיִם. כָּל דִּכְפִין יֵיתֵי וְיֵאכַל, כָּל
דִּיצְרִיךְ יֵיתֵי וְיִפְסַח. הָשַׁתָּא עִמָּנוּ:
בִּידֵי צָר, לַשָּׁנָה הַבָּאָה בְּאֶרֶץ
יִשְׂרָאֵל. הָשַׁתָּא עַבְדֵי, לַשָּׁנָה הַבָּאָה
בְּנֵי חוֹרִין.

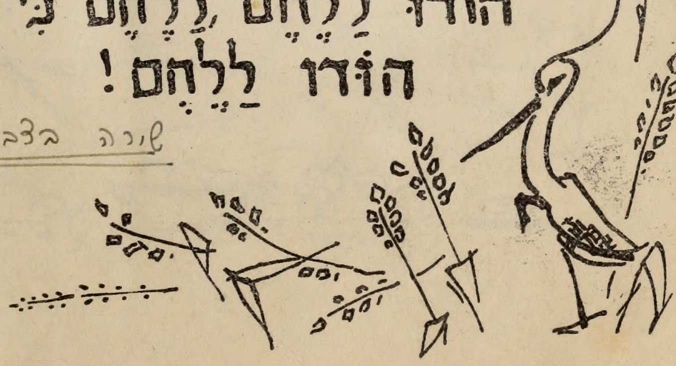

בשם שדי, ברוך הוא - ברוך שמו
חסד רטב משמים,
שירו ללחם כי טוב טעמו
שירו תודה למים!

לרגב הביטו תוכו כברו
חם עפרו וזרוע
ארץ ברכי שהכל בדברו
ברכי על מטר ועל רוח

כי ששת אלי טל זה גנך רטב
יברכו בך שדים ורחם
הודו ללחם, ללחם כי טוב
הודו ללחם!

שירה בצבור: מלאו אסמינו בר.

הננו מוכנים ומזומנים לספר ביציאת מצרים, מעבדות לחרות, משעבוד לגאולה. כי גם אנחנו עלינו ממשכנות הדוי של העם, ועתה הבית הזה יחיד נשאר לנו בו נמשיך לקדש את מועד החרות, אנו ובנינו ובני בנינו לעולם. על כן ניחד יום זה בין כל ימות-העמל, ימי חדות היצירה וחרדת עתידות, ימי רנת הקוצרים וצער ישראל וסבל המשועבדים בכל אתר.

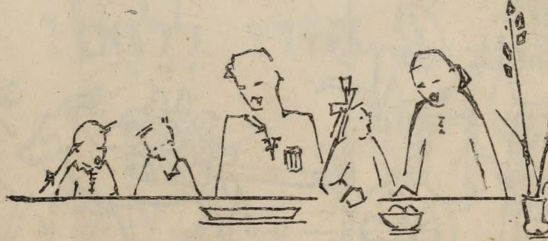
על כן ניחד לילה זה מכל הלילות ונרבה לספר בו ביציאת מצרים - זכר ותקוה לגאולה כי תבא, לשחרור כי יקום, לתחית ישראל ולחרות שלמה של האדם כי יכון. ורנת אביב עולמים הנה כבר נשאת בלבותינו ובלבות רבא הרבבות.

מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות!
שעשינו את כל השלחנות שלחן
אחד ושבת אחים גם יחד, אנו
מסבים אבות ובנים, הורים וילדיהם!

מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות!
שעשינו את כל הספרים, ספור אחד
ואת כל השירים שיר אחד וכלו זכר
ליציאת מצרים.

מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות!
שאנו מספרים ביציאת מצרים
בעוד זעקת בני ישראל עולה
מארצות גלותם.

עֲבָדִים הָיִינוּ לְפַרְעֹה בְּמִצְרָיִם
וַיַּעֲבִידֻנוּ בְּפֶרֶךְ וַנִּבֶן לוֹ עָרֵי מִסְכְּנוֹת
אֶת פִּיתוֹם וְאֶת רַעַמְסֵס
וַנִּגָּאֵל מִשָּׁם, וַנַּעֲבוֹר יָם בֶּחָרָבָה
וְאַרְבָּעִים שָׁנָה נָדַדְנוּ בַּמִּדְבָּר וַנָּבֹא
אֶל אַרְצֵנוּ. וְאִלְמָלֵא יָצְאוּ אֲבוֹתֵינוּ
מִמִּצְרַיִם הֲרֵי אָנוּ וּבָנֵינוּ וּבְנֵי בָנֵינוּ
מְשֻׁעְבָּדִים הָיִינוּ לְפַרְעֹה בְּמִצְרָיִם
וְכָל הַמַּרְבֶּה לְסַפֵּר בִּיצִיאַת מִצְרַיִם
הֲרֵי זֶה מְשֻׁבָּח.

שירה בצבור: עבדים היינו.

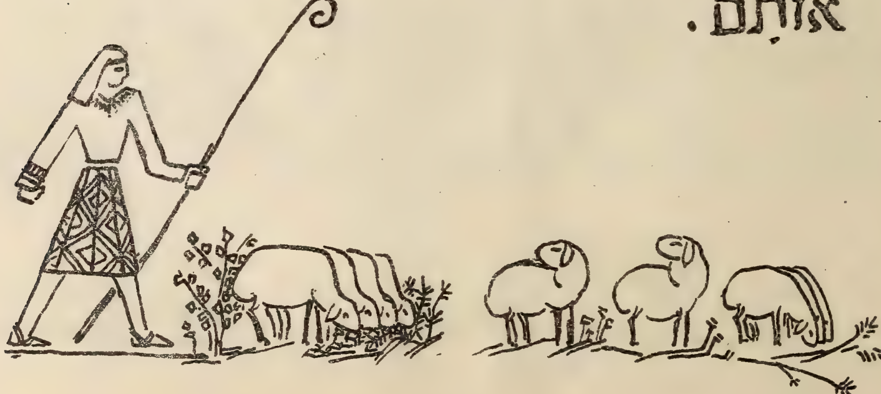

זכור את היום הזה אשר יצאתם בו ממצרים
מבית עבדים כי בכל דור ודור חייב אדם לראות
את עצמו כאילו יצא הוא ממצרים - לא
אבותינו בלבד - אף אנו נגאלנו עמהם!
כי בכל דור ודור נאנקים ישראל ונאנק כל
הנברא בצלם תחת עול משעבדים - ובכל
דור ודור מתפרץ חרון הנדכאים לפרק עול.
ובכל דור ודור יתרונן לב העשוקים לקראת
תקות השחרור והתחיה, לקראת חיים
חדשים ואביב חדש ובכל דור ודור
היתה דרך גאולים - הדרך מעבדות לחרות
גבורת מעפילים וחמת פורקי עול השעבוד.

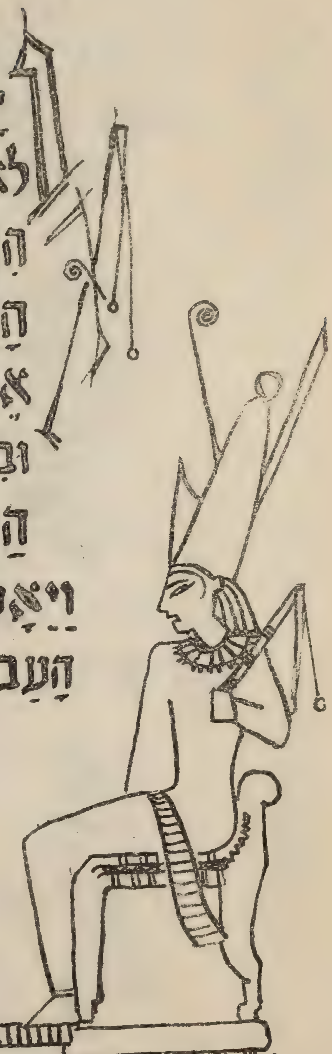
והיא שעמדה לאבותינו ולנו שלא אחד
בלבד עמד עלינו לכלותנו, אלא שבכל
דור עומדים עלינו לכלותנו -
ואנו נצלים מידם!

ויבא יוסף ויגד לפרעה ויאמר: אבי
ואחי באו מארץ כנען והנה הם בארץ
גשן, רועי צאן עבדיך לגור בארץ באנו
כי אין מרעה לצאן אשר לעבדיך
כי כבד הרעב בארץ כנען!
ויאמר פרעה אל יוסף: ארץ מצרים
לפניך היא! במיטב הארץ הושב את
אביך ואת אחיך. וישב ישראל
במצרים בארץ גשן ויאחזו בה.
וימת יוסף ואחיו וכל הדור ההוא
ובני ישראל פרו וירבו וישרצו
ויעצמו מאד, מאד ותמלא הארץ
אותם.

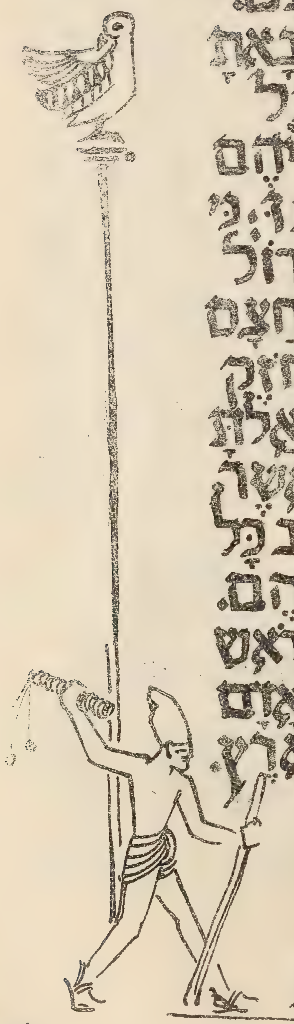

ויקם מלך חדש על מצרים אשר
לא ידע את יוסף ויאמר אל עמו:
הנה עם בני־ישראל רב ועצום ממנו.
הבה נתחכמה לו! פן ירבה! וימררו
את חייהם בעבודה קשה, בחמר
ובלבנים ויצו פרעה: כל הבן
הילוד, היארה תשליכוהו!
ויאנחו בני ישראל ותעל שועתם מן
העבודה וכאשר יענו אותו - כן ירבה
וכן יפרץ!

ויהי בימים ההם ויגדל משה ויצא
אל אחיו וירא בסבלותם: הנה צעקת
בני ישראל באה אלי וגם ראיתי את
הלחץ אשר מצרים לוחצים אותם.
ועתה לך בא מצרימה ובאת
אל הענים ואל האומללים, אל כל
הנאנחים והנדכאים ואמרת אליהם
כי עבדים הם - והם לא יבינו. כי
אומללים הם - והם לא ידעו; וכי גדול
ענים וגדולים מכאוביהם ונורא לחצם
והם לא יאמינו: ופקחת עיניהם בחזק
יד על כל לחצם ועל כל ענים וגאלת
אותם. ועם רב ימשך מקרב אחיך אשר
לא ידעת ואשר לא ידעוך ומקרב כל
העם מסביב, אשר רע ומר להם.
והיית לאב המון-אדם רב, ולראש
שבטיו ועשית מן התולעים-אדם
ומן האדם-עם ומעפרות חול-ארץ.

מקהלה נשגבה בלבבי: ממצרים גאלתני!

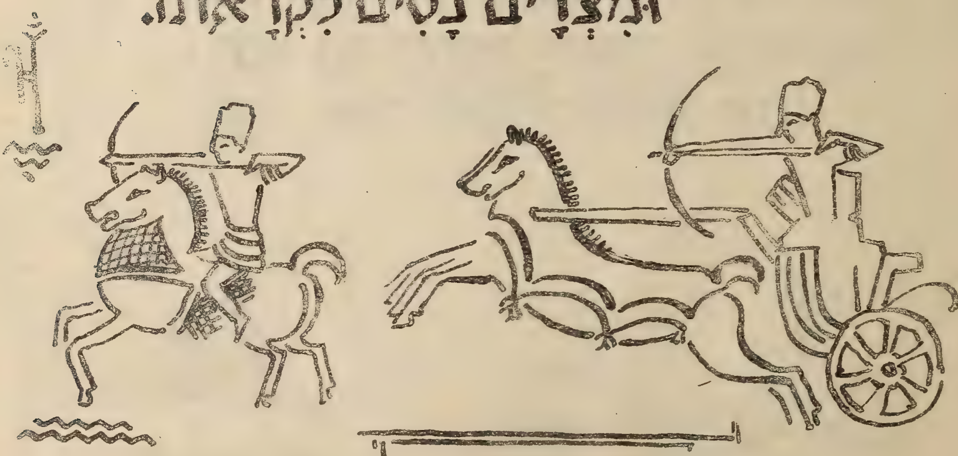

ר"א

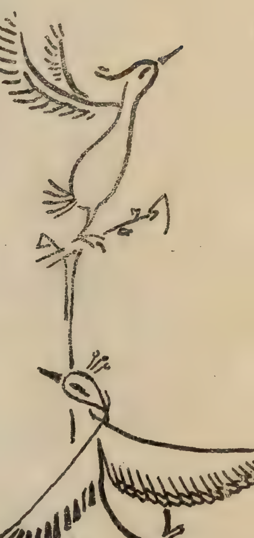
וַיִּסְעוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל מֵרַעְמְסֵס סֻכֹּתָה
כְּשֵׁשׁ מֵאוֹת אֶלֶף רַגְלִי הַגְּבָרִים, לְבַד מִטָּף:
וְגַם עֵרֶב־רַב עָלָה אִתָּם וְצֹאן וּבָקָר - מִקְנֶה
כָּבֵד מְאֹד. וַיֹּאפוּ אֶת הַבָּצֵק אֲשֶׁר הוֹצִיאוּ
מִמִּצְרַיִם עֻגוֹת כִּי לֹא יָכְלוּ לְהִתְמַהְמֵהַּ וְגַם
צֵידָה לֹא עָשׂוּ לָהֶם: וּמוֹשַׁב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
אֲשֶׁר יָשְׁבוּ בְּמִצְרַיִם שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְאַרְבַּע
מֵאוֹת שָׁנָה. וַיְהִי בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה יָצְאוּ
מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לֵיל שִׁמֻּרִים הַלַּיְלָה הַזֶּה
לְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְדוֹרוֹתָם.

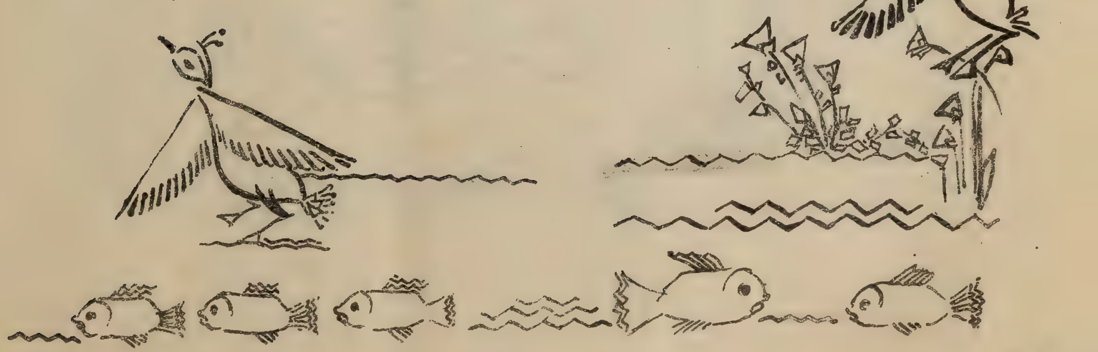

ויגד למלך מצרים כי ברח העם
ויהפך לבב פרעה ועבדיו אל העם
ויאמרו: מה-זאת עשינו. כי שלחנו.
את ישראל מעבדנו. וירדפו. מצרים
אחריהם וישיגו. אותם חונים על
הים. ויבאו. בני ישראל בתוך הים,
ויעברו. בתוך הים ביבשה וירדפו.
מצרים ויבאו. אחריהם כל סוס
פרעה רכבו ופרשיו אל תוך הים
וישב הים לפנות בקר לאיתנו
ומצרים נסים לקראתו.

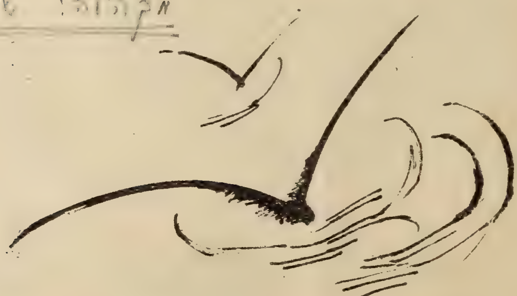
וַיֵּלְכוּ שְׁלֹשֶׁת־יָמִים בַּמִּדְבָּר וְלֹא
מָצְאוּ מָיִם. וַיָּבֹאוּ מָרָתָה וְלֹא יָכְלוּ
לִשְׁתּוֹת מַיִם מִמָּרָה כִּי מָרִים הֵם.
וַיִּלֹּנוּ הָעָם עַל מֹשֶׁה לֵאמֹר: מַה
נִּשְׁתֶּה? וַיָּרֶב הָעָם עַל מֹשֶׁה: לָמָּה
הֶעֱלִיתָנוּ מִמִּצְרַיִם לְהָמִית אוֹתִי וְאֶת
בָּנַי וְאֶת מִקְנִי בַּצָּמָא.
וַיִּבְכּוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמְרוּ: זָכַרְנוּ אֶת
הַדָּגָה אֲשֶׁר נֹאכַל בְּמִצְרַיִם חִנָּם!

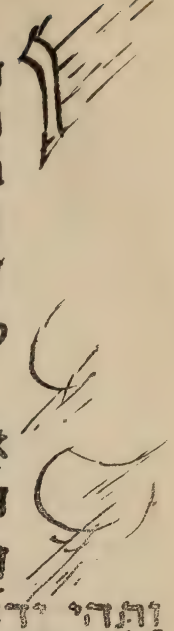

פתע פתאם יתנער דור עזוז וגבור,
דור גבור מלחמה.
הם קראים:
דור אחרון לשעבוד וראשון לגאולה אנחנו!
ידנו לבדה, ידנו החזקה,
את כבד העול מעל גאון צוארנו פרקה
גם עתה-אם סגר עלינו מדברו אל נקם
על אף השמים וחמתם-
הננו ועלינו.

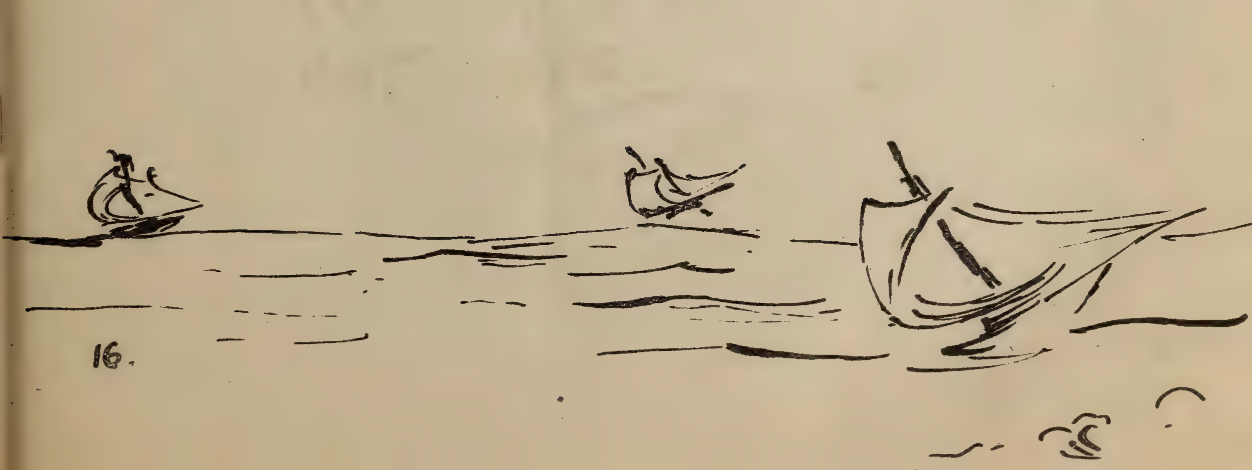
מקהלה: שיר חגב

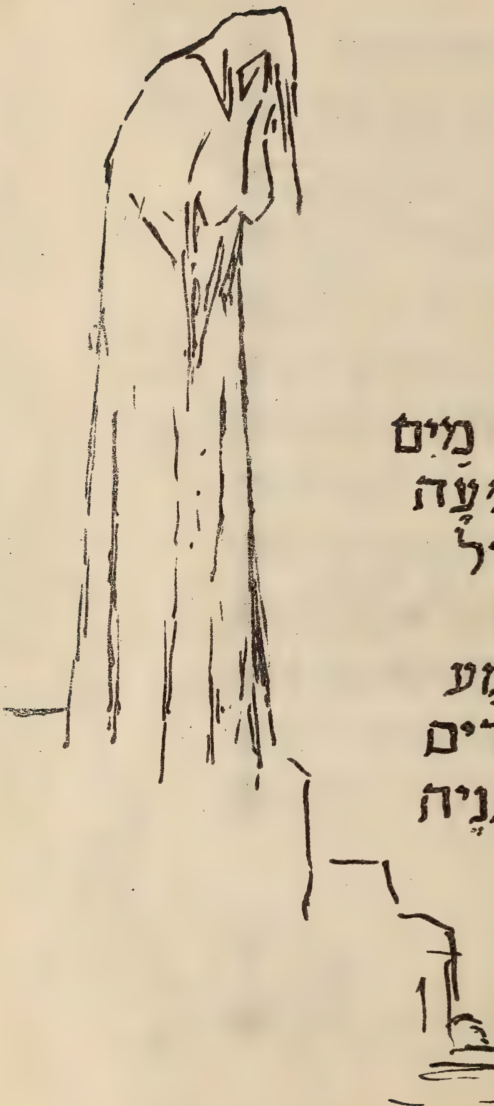
נעל חלוצים לפני המחנה לפרוץ שערים
נעולים. חתרנו בכל השבילים. הבקענו
בכל הנתיבות, מעפילים מעבר לרכסי הרים
נחשונים על פני ימים סוערים
עד הגענו לאדמת־מכורה ונתקע בה יתד
לחונן עפרותיה ולשים קץ לחשכת הגלות.

אך קצרה היד ואת התכלית השלמה לא
השיגה, כי גברה המצוקה ועלה נחשול
הזדון - והוא איום שבעתים.
ותהי ידו נטויה על כל שארית תקות־אנוש - לכונן
עול־עבדות על עם ואדם. ובפזורי־ישראל היתה
להשמידם מעם כאשר לא היתה מדורי־דורות. ותהי
שוב שה ישראל פזורה על פני שדות־קטל, תועה בין
גבולות, משפלת בגיטאות, ורמוסה במגף עריצים.

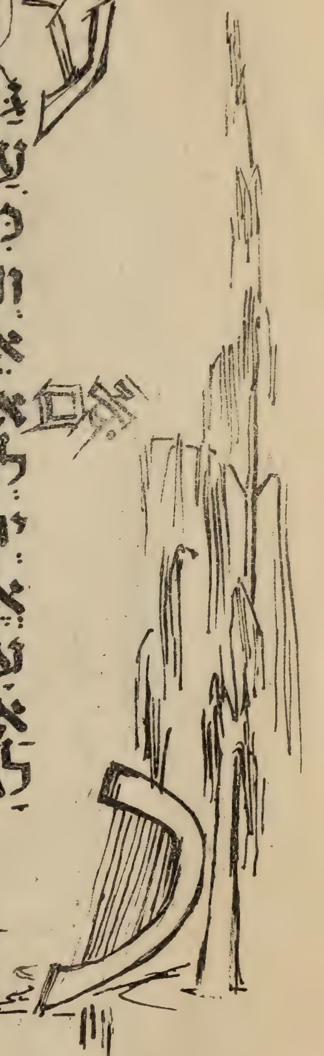

שירה בצבור: מי יתן ראשי מים

מִי יִתֵּן רֹאשִׁי מַיִם
וְעֵינַי מְקוֹר דִּמְעָה
וְאֶבְכֶּה יוֹמָם וָלַיְל
חַלְלֵי בַּת עַמִּי!
קוֹל בְּרָמָה נִשְׁמַע
נְהִי בְּכִי תַּמְרוּרִים
רָחֵל מְבַכָּה עַל בָּנֶיה
מֵאֲנָה לְהִנָּחֵם!

עַל נַהֲרוֹת בָּבֶל שָׁם יָשַׁבְנוּ
גַּם־בָּכִינוּ בְּזָכְרֵנוּ אֶת־צִיּוֹן: עַל־
עֲרָבִים בְּתוֹכָהּ תָּלִינוּ כִּנֹּרוֹתֵינוּ:
כִּי שָׁם שְׁאֵלוּנוּ שׁוֹבֵינוּ דִּבְרֵי־שִׁיר
וְתוֹלָלֵינוּ שִׂמְחָה: שִׁירוּ לָנוּ מִשִּׁיר צִיּוֹן.
אֵיךְ נָשִׁיר אֶת שִׁיר ד' עַל אַדְמַת נֵכָר.
אִם אֶשְׁכָּחֵךְ יְרוּשָׁלִַם תִּשְׁכַּח יְמִינִי. תִּדְבַּק לְשׁוֹנִי
לְחִכִּי אִם־לֹא אֶזְכְּרֵכִי, אִם לֹא אַעֲלֶה אֶת־
יְרוּשָׁלִַם עַל רֹאשׁ שִׂמְחָתִי. זְכֹר ד' לִבְנֵי
אֱדוֹם אֵת יוֹם יְרוּשָׁלִָם הָאֹמְרִים: עָרוּ
עָרוּ עַד הַיְסוֹד בָּהּ. בַּת־בָּבֶל הַשְּׁדוּדָה
אַשְׁרֵי שֶׁיְשַׁלֶּם־לָךְ אֶת־גְּמוּלֵךְ שֶׁגָּמַלְתְּ
לָנוּ: אַשְׁרֵי שֶׁיֹּאחֵז וְנִפֵּץ אֶת עֹלָלַיִךְ
אֶל הַסָּלַע!

עם קריאת היזכר - קמים

יזכור

את רבבות הנשמות של אחינו ואחיותנו
שנכרתו בלא עתם, אשר נפלו חללים
במערכות הקרב ואשר הופצצו והורעשו
בערי הפרזות, אשר גועו ברעב ובצמא,
במצור ובמצוק ואשר אבדו תחת החרבות
ועיי המפלת
אשר הוצאו להורג בראש כל חוצות
על לא עול בכפם, כי מזרע היהודים
המה; אשר הטבעו בגלים זידונים בדרכי
נדודיהם ובלבם חזון העליה למולדת.

יזכר עם ישראל, כי לא תם החזון, כי
רבו בין בניו ובנותיו, ממשיכי מסרת הגבורה
אשר קדשו את שם ישראל וילחמו על כבוד
שארית ישראל ונפלו עד אחד בין חומות הגטו
הבוער צוו לנו את האמונה בעם ישראל
ובחזון גאולתו!

מקהלה: שמע ישראל

ונקיתי, דמם לא נקיתי.
שפך חמתך על הגויים אשר לא
ידעוך ועל הממשלות אשר בשמך
לא קראו. כי אכלו את יעקב ואת נוהו
השמו. תהי טירתם נשמה באהליהם
אל יהי יושב! לכו והכריזו ברחובות
בראשי הומיות דגלים נופפו: יש
משפט וגמול. שמרו על בית הרוצח.
באישון לילך מחלום תעתועין
יקיץ. יתגולל על מיצר יצועו. העמידו
לוח שחור בחלונו, עליו באש זעם
ירקה חורה כתוב: יש משפט וגמול!
ואל משכן העשוק באו פקדוהו
בפנת חשכו הגלמודה. הביאו לו
צחוק וישע ובשורה קטנה לתשורה:
בשורת נחומים: יש משפט וגמול!
עברו בכל מדינות תבל, באיים
רחוקים הודיעו וישמעו כל עמי הארץ
משפט וגמול לכל!

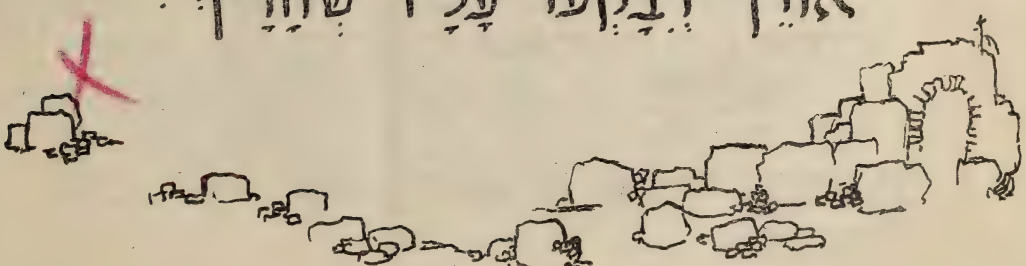

אל טל ומטר על ראשים וצמרת
בכל שדרוך הנבל!
אל מים חיים-תרעלה מארת
ישקוהו יאור ויובל!
יקרוהו עורבים, יטרפנו העיט
ידרוס את בשרו הארור!
ומטר דמעותם של גולים באין בית
יהיו לו לגשם-דינור!
נקם ישופהו ובתו עלי מצח
עם קבר ימאס לאמצו
מנוחה יבקשו עצמותיו אך לנצח
מנוחה לא תזכינה למצא!

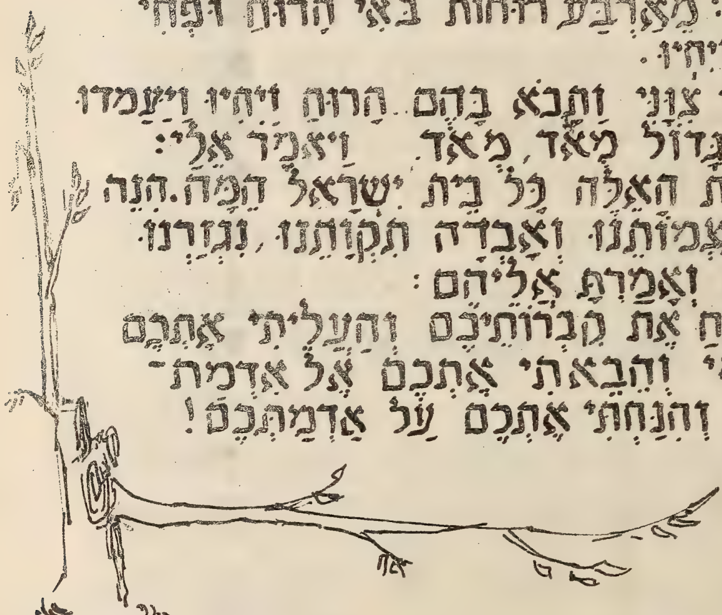

אותן למשסה יעקב וישראל לבוזים!
ועתה, אל תירא כי גאלתיך. כי גאלתיך
כי תעבר במים ובנהרות לא ישטפוך.
כי תלך במו־אש לא תכוה ולהבה לא
תבער בך. ממזרח אביא זרעך וממערב
אקבצך!

ציון הלא תשאלי לשלום אסיריך
דורשי שלומך והם יתר עדריך?
מים ומזרח ומצפון ותימן שלום
רחוק וקרוב שאי מכל עבריך!
איך יערב לי אכל ושתות בעת אחזה
כי יסחבו הכלבים את כפיריך?
אז איך מאור יום יהיה מתוק לעיני
בעוד אראה בפי עורבים פגרי נשריך?
הם השמחים לשלותך והכאבים
על שממותך ובכים על שבריך
אשרי מחכה ויגיע ויראה עלות
אורך ויבקעו עליך שחריך!

היתה עלי יד ד' ויוציאני ברוח ד' ויניחני בתוך הבקעה
והיא מלאה עצמות. והעבירני עליהם סביב, סביב
והנה רבות מאד על פני הבקעה והנה יבשות מאד.
ויאמר אלי: בן אדם, התחיינה העצמות האלה? ואמר
ד' אלהי, אתה ידעת! ויאמר אלי: הנבא על העצמות
האלה ואמרת אליהם: הנה אני מביא בכם רוח וחייתם
ונתתי עליכם גידים והעליתי עליכם בשר וקרמתי
עליכם עור ונתתי בכם רוח וחייתם!
ונבאתי כאשר צויתי ויהי קול כהנבאי והנה רעש
ותקרבו עצמות עצם אל עצמו. וראיתי והנה
גידים ובשר עלה ויקרם עליהם עור מלמעלה ורוח
אין בהם. ויאמר אלי הנבא אל הרוח, הנבא בן אדם
ואמרת אל הרוח: מארבע רוחות באי הרוח ופחי
בהרוגים האלה ויחיו.
והנבאתי כאשר צוני ותבא בהם הרוח ויחיו ויעמדו
על רגליהם חיל גדול מאד, מאד. ויאמר אלי:
בן אדם! העצמות האלה כל בית ישראל המה. הנה
אמרים יבשו עצמותנו ואבדה תקותנו, נגזרנו
לנו! לכן הנבא ואמרת אליהם:
הנה אני פותח את קברותיכם והעליתי אתכם
מקברותיכם, עמי והבאתי אתכם אל אדמת-
ישראל וחייתם והנחתי אתכם על אדמתכם!

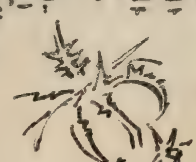

ארץ. פתחי זרועות ערבותיך ומרחביך
הגדולים לצמאי אדמה, כי כורתים אנו
אתך ברית חיים ויצירה. עוד מהדהדים וזעקות
חללים, מהאדמה קורא הדם ומחומות
הגיטו אזעקה לעולם. עם רב מובל לטבח
ותבל גדולה ורחבה אטמה אזן. נגעלו לבבות
נדמו.

המדבר! הנה המפלט האחרון, פתח אתה
את זרועותיך לנו ונבאה! ברוך תהיה לנו
מפלט פרא ואלם! כמולדת קטנה - נגב גדול
יצאנו אליך לפתח מפעל הצלה למעונים, לסלל
דרך לרדופים על צואר; בא יבאו אחרינו רבים,
יעלו יבנו ויקימו בית בעולם שטורף!

עוד מעט תשמע הלמות פטישים ויען למו
הלב, לב צמא-חזון. לא נרפה ממך שממה
מדברית. ממעמקים נחצב מים, מרגבים
נעלה חיים!

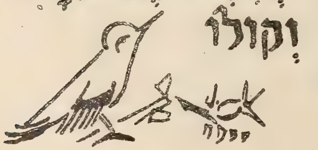
ונקרע את מגלת חזון אשר גזרה על
השממה לקדשה. אנו כורתים הברית עם
אדמתנו!

שורה בדבור: שירה, חולן, רונ.

וּכְשֶׁאָנוּ קָמִים מֵעָפָר וְנוֹשְׂאִים אֶת כַּפֵּינוּ
רַבּוֹת מִתְיַבְּלוֹת
וְשָׁרִים הַמַּשּׂוֹר, הַטְּרַקְטוֹר, הַקּוֹמְבַּיְן
וּמַכִּים הַמַּקּוֹשׁ, הַפַּטִּישׁ הַמַּעְדֵּר -
מִתְעוֹרֵר כְּנֶגְדָּם הָהֵד בַּמִּגְרָפָה
וְעוֹנֶה כְּנֶגְדָּם בְּקוֹלוֹ הֶעָשִׁיר
וְקוֹלוֹת שֶׁעָלוּ בּוֹדְדִים וְדַלִּים
מִתְגַּבְּרִים, מִתְחַבְּרִים וְעוֹלִים בָּרָמָה
וְעוֹנֶה כְּנֶגְדָּם גַּם הַיָּם בְּדָכְיוֹ
וְנִשְׁכָּה נְסוּרוֹ שֶׁל גַּלְגַּל הַחַיָּה
וְעוֹבְרָה הַשִּׁירָה אֶת גְּדוֹת הַיַּרְדֵּן
וְגוֹבְרָה עַל רוּחוֹת הַלְּבָנוֹן בַּסּוּפָה
וְשׁוֹאֵג הָאַרְיֵה בְּמִדְבַּר יְהוּדָה
וּפוֹרְשָׂה הַיּוֹנָה הַכָּנָף לִתְעוּפָה
וְעוֹנִים לִקְרָאתָם הֶהָרִים, הָאָרֶץ
וְרָנִים כְּנֶגְדָּם כּוֹכָבִים, מַזָּלוֹת
וְאַשְׁרֵי הַזּוֹכֶה לְעוֹרֵר אֶת הָהֵד, וְאַשְׁרֵי הַזּוֹכֶה לְעוֹרֵר אֶת הַקּוֹל
וְאַשְׁרֵי הַבּוֹרֵא בְּתָמִים וּמוּכָן גַּם לִקְרֹעַ לֵב כְּפִתְחוֹ שֶׁל אוּלָם
הוּא יִזְכֶּה וְיַשְׁרַע אֶת הָהֵד וְקוֹלוֹ
וְיַשְׁרַע גַּם אֶת אֶלֶף הַזֶּמֶר כֻּלָּם!

לֵיל סֵדֶר חֲמִישִׁי הוּא לָנוּ, בּוֹ אֲנַחְנוּ מְסֻבִּים עֵת מִבַּחוּץ תְּשַׁכֵּל חֶרֶב מִלְחָמָה. וְאִם נִפְשַׁע קַל וְסוּגָה הַפַּעַם הָאֵימָה מִסַּף בֵּיתֵנוּ. אַךְ רַבָּה עוֹד הַמְּזִמָּה מִבִּפְנִים. כִּי מִתְנַכֵּל צַר לְמִפְעָלֵנוּ וַעֲלִילוֹת זָדוֹן יְבַקֵּשׁ לְהַכְתִּים שְׁמֵנוּ בָּעוֹלָם וּלְהַכּוֹת מִן הָעוֹרֶף בְּרַמּוּת נְבוּשֵׁנוּ.

לֹא תָקוּם הַמְּזִמָּה! דְּרוּכִים נֵלֵךְ לִקְרַאת בָּאוֹת. נָשִׁיב אָחוֹר יַד מִתְנַקֵּשׁ וְנָגֵן עַל שְׁלֵמוּת הַמִּפְעָל בַּמְּכוֹרָה הַשְׁלֵמָה!

וּבְנֶחָמָה תָּאִיר לָנוּ גְּבוּרַת עַמֵּי פּוֹעֲלִים וְאִכָּרִים אֲשֶׁר הִכִּיתָה אֶת פֶּלֶא הַפְּדוּת. כִּי אֶת הַפְּלָדָה הַיּוֹרֶקֶת אֵשׁ שֶׁל קַלְגַּסֵּי הַשִּׁעְבּוּד, נִצְּחָה פְּלָדָה אַחֶרֶת מְחוּשֶׁלֶת אֵשׁ אַהֲבַת מוֹלֶדֶת חָפְשִׁיָּה שֶׁל מִלְיוֹנֵי עֲמֵלִים בְּנֵי חוֹרִין.

לאחינו החילים והנוטרים
ואנשי המגן אשר אתנו פה,
ואשר הלכו מעבר לים ויביאו
בשורת נחומים ראשונה לאסירי
עני ושעבוד, שלוחה ברכתנו,
כי היו לנו לגאון ולכח בלכתם
בשם חרות עם ואנוש - יהי
שובם אלינו עטור נצחון, וחזרו
בשלום להמשיך במפעל!
וברוכים יהיו אחינו העולים,
אודים מעטים הנצלים מן
התפת, ואחינו שבי שבות תימן
מי יתן ובעקבותם יבאו רבבות!

הנני מביא אותם מארץ צפון
וקבצתים מירכתי-ארץ, בם עור
ופסח, הרה, ויולדת יחדיו קהל גדול
ישובו הנה. בבכי יבאו ובתחנונים
אובילם. אוליכם אל נחלי מים
בדרך ישר לא יכשלו בה. והפכתי
אבלם לששון ונחמתים
ושמחתים מיגונם!

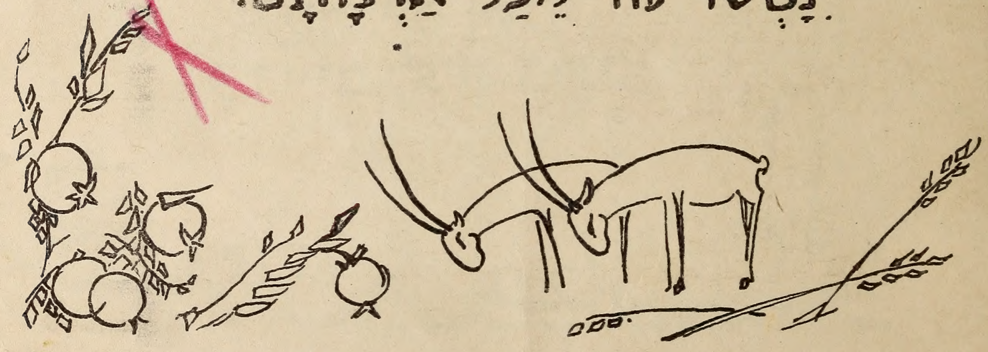
כי הנה החושך יכסה-ארץ וערפל לאומים.
שאי סביב עיניך וראי: כלם נקבצו באו לך;
בניך מרחוק יבאו ובנותיך על צד תאמנה.
אז תראי ונהרת ופחד ורחב לבבך. מי-אלה
כעב תעופינה וכיונים אל ארבתיהם? כי לי
איים יקוו ואניות תרשיש להביא בניך
מרחוק. ופתחו שעריך תמיד, יומם ולילה
לא יסגרו!

שירה בצבור: אנו עולים ושרים.

נֵּה יָמִים בָּאִים וְנִגַּשׁ חוֹרֵשׁ בַּקּוֹצֵר
וְדוֹרֵךְ עֲנָבִים בְּמֹשֵׁךְ הַזָּרַע וְהִטִּיפוּ
הֶהָרִים עָסִיס וְכָל הַגְּבָעוֹת תִּתְמוֹגַגְנָה.
וְשַׁבְתִּי אֶת שְׁבוּת עַמִּי וּבָנוּ עָרִים
נְשַׁמּוֹת וְיָשָׁבוּ וְנָטְעוּ כְרָמִים וְשָׁתוּ
אֶת יֵינָם וְעָשׂוּ גַנּוֹת וְאָכְלוּ אֶת
פְּרִיהֶם. וּנְטַעְתִּים עַל אַדְמָתָם וְלֹא
יִנָּתְשׁוּ עוֹד מֵעַל אַדְמָתָם!

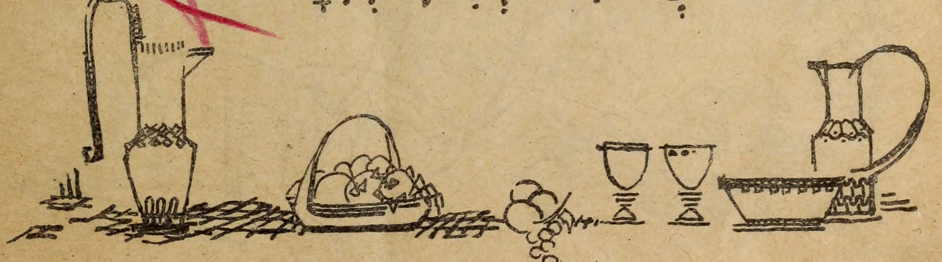

ל"א

ברוך על הגפן ועל פרי הגפן ועל ארץ
חמדה טובה ורחבה, לאכל מפריה
ולשבע מטובה, נברך על אשר נגאלנו
והגענו לַלילה הזה לשמח בו ולגיל ולהסב בו
יחד כן נגיע למועדים ולרגלים הבאים
לקראתנו בשלום, שמחים בבנין וששים
בעבודה ונשיר שיר חדש על גאלתנו
ועל פדות נפשנו:

מקהלה: הללויה

חסל סדור פסח כהלכתו
כאשר זכינו לעשותו
כן נזכה לסדר אותו
קרב יום ושבו
פדוים לציון ברנה!

מקורות:

החודש הזה/שמות * הנה הסתו עבר/שיר השירים * טל/ע"פ
תפילת טל * הא לחמא עניא/מסורה * גשם/ע"פ "הודיה" מאת
שלונסקי * הננו מכנים, מה נשתנה/עריכה חדשה * עבדים
היינו/ע"פ המסורה * זכור/ע"פ המסורה * ויבא יוסף/ע"פ
בראשית ושמות * ועתה לך בא מצרימה/"משה ותחפנס" מאת
י. פרישמן * ויסעו וכו/שמות * פתע פתאם/"מתי מדבר" מאת
ח.נ. ביאליק * ונעל חלוצים/עריכה חדשה *
מי יתן/ירמיהו * על נהרות בבל/תהילים * בבכות
ילדינו/"מכל העמים" נ. אלטרמן * וגדול התהו/"דבר" ח.נ. ביאליק
זכר/ע"פ "על מצוחות פולין" * שפוך חמתך/תהלים * לכו
והכריזו/מתוך "חזון התשבי" י. כהן * אל טל ומטר/קטע
משיר הפליטים תרג' א. שלונסקי * ציון הלא תשאלי/ר' יהודה
הלוי * היתה עלי יד ד'/יחזקאל * וכשאנו קמים/מתוך
"המגרפה" לב. מלצר * ארץ/מגילת העליה של קב' ח"י ג'א * הנני
מביא אתכם/ישעיהו * כי הנה החושך/ישעיהו *
הנה ימים באים/עמוס * נברך, חסל סדר פסח/מסורה

הוצא ע' ועדת-החגים של הקיבוץ-הארצי